

درآمد شعائر الهی

متن بیانات مرجع عالیقدر

حضرت آیت الله العظمی حاج سید صادق حسینی شیرازی دام ظلّه

در جمع مبلغین - ذی الحجة الحرام ۱۴۳۲

فهرست

- خطبه امام حسین علیه السلام در روز دوم محرم..... ۵
- مقاومت در مقابل سختی ها..... ۸
- مطلبی قابل توجه!..... ۸
- خطبه امام حسین علیه السلام برای همه زمان ها..... ۹
- توکل و توسل دو اصل مهم..... ۱۰
- دینداری سخت است..... ۱۰
- تذکر و یادآوری..... ۱۲
- شعائر الهی..... ۱۳
- شعائر حسینی در امتداد شعائر الهی..... ۱۵
- اهمیت زیارت امام حسین علیه السلام..... ۱۶
- هشدار!..... ۱۹
- نمونه و مثال..... ۲۱
- وظیفه علما و مبلغان دین..... ۲۲
- محرم و صفر را مغتنم بشمارید..... ۲۳

واقعا چه نکات بلاغی زیبا در این خطبه نهفته است. حضرت می‌فرمایند: لعق علی الستهم.

یعنی: مردم - معمولاً این چنین‌اند که - دم از دین می‌زنند و از آن سخن می‌گویند، ولی این دم زدن و سخن گفتن تنها لقلقه زبان بوده، بر دل نرسیده و با جان آنان عجین نشده و فقط همانند شیرینی‌ای است که انسان آن را می‌چشد و تا وقتی که شیرینی و حلاوتش بر زبانش باقی مانده آن را در دهان مزمره نموده و زبانش را به آن می‌چرخاند تا از ته مانده آن نیز بهره و لذت ببرد. در لغت به این حالت لعق یعنی لیسیدن می‌گویند.

حضرت می‌فرمایند: مردم، دین را از جان و دل باور ندارند و تنها لقلقه زبان‌شان بوده و لذا با یک آزمایش تهی بودن خود را از دین نشان می‌دهند - والعیاذ بالله - .

لذا روزگاری دین را به ظاهر سرلوحه خود قرار می‌دهند، ظاهرسازی نموده و تمام وجودشان، قلمشان، زبانشان و حرکات و سکنااتشان را رنگ دین می‌دهند اما این تا زمانی است که معیشت، عیش و نوششان آماده است.

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين والعاقبة لاهل التقوى واليقين

خطبه امام حسین علیه السلام در روز دوم محرم

مرحوم علامه مجلسی رحمته الله نقل فرمودند: وقتی حضرت ابا عبدالله الحسین علیه السلام در روز دوم محرم وارد کربلای معلی شدند، خطبه‌ای ایراد نموده و فرمودند: «الناس عبید الدنیا والدین لعق علی الستهم یحوظونه ما درّت معایشهم، فإذا محّصوا بالبلاء قلّ الدیانون»^۱ مردم برده دنیا هستند. و دین لقلقه زبان آنان بوده و تا زمانی که روزگارشان به کام باشد، دور آن می‌گردند، پس هنگامی که در بوته آزمایش قرار گرفته، دین‌داران کم‌شمار خواهند شد.

۱. بحار الانوار، علامه مجلسی، ج ۴۴، ص ۳۸۳.

حضرت می‌فرمایند: ما درّت معایشهم؛ مادامی که معیشتشان آرام و تأمین است.

اینجا در «درّت» نیز یک نکته بسیار جالب بلاغی دیده می‌شود، زیرا «درّ» در لغت عرب، نسبت به شیر هنگامی که به آسانی و فراوانی سرازیر می‌گردد تعبیر می‌شود.

ما درّت معایشهم...

یعنی وقتی زندگیشان آرام و تأمین است، از دین دم می‌زنند ولی وقتی در بوته آزمایش درآمده و در دوراهی دنیا و دین قرار می‌گیرند، دنیا را بر دین ترجیح می‌دهند، در آن هنگام نگاه، چشم و زبان‌شان تغییر می‌کند و رو به گناه می‌آورند هرچند که کبیره بوده و خلاف عقل و فطرت انسانی باشد! اگر چه باز هم زبان‌شان از دین می‌گوید و از آن دم می‌زنند. مگر معاویه، یزید، ابن‌زیاد و ابن‌سعد از دین دم نمی‌زدند؟!

وقتی ابن‌سعد خطاب به یارانش فریاد زد: یا خیل الله اركبي! بیایید با اسب‌هایتان بر بدن حسین بن علی بتازید، او هم دم از خدا می‌زد و لشکرش را لشکریان خدا نامید...! و چه کردند با بدن مقدس سیدالشهدا (علیه السلام) ارواحنا فداه...

آری! ابن‌سعد، دنیا، پول و مقام خود را در دست ابن‌زیاد می‌دید و لذا بخاطر دنیا دینش چنین شد.

حضرت فرمودند: فاذا محصوا؛ تمحیص یعنی وقتی در بوته آزمایش و زدودن قلب و غش‌ها قرار گرفته و از ناپاکی غریب می‌شوند دین‌دار در بین آنان بسیار کم دیده خواهد شد.

مقاومت در مقابل سختی‌ها

برای حفظ دین باید سعی نمود، دین لقلقه زبان - خدای ناکرده - نباشد، بلکه دین را باید به دل باور داشت و با جان عجین نمود، تا در موقع روبرو شدن با سر دوراهی بین دین و دنیا، دین را ترجیح داده و دنیا را بر دین مقدّم ندارد و این نیاز به مقاومت در مقابل سختی و ناملایمات زندگی دارد و تحمل آن ساده و آسان نیست.

مطلبی قابل توجّه!

حضرت سیدالشهدا (علیه السلام) این خطبه را در جمع اصحابشان در روز دوم محرم الحرام ایراد فرمودند و طبق نقل مرحوم علامه مجلسی (رحمه الله) در کتاب شریف بحار الانوار، حدود هزار و پانصد نفر از

اصحاب، یاران و مریدان امام حسین (علیه السلام) با حضرت وارد کربلای معلی شدند!

این هزار و پانصد نفر همان افرادی بودند که ماه‌ها همراه و همقدم با امامشان بودند و پشت سر حضرت سیدالشهدا (علیه السلام) به اقامه نماز می‌ایستادند و چه بسا از سختی‌ها و مصائب حضرت نیز ناراحت و گریان می‌شدند.

اما وقتی مسأله «محصولاً بالبلاء» پیش آمد، به تدریج یکی پس از دیگری رفتند و روز عاشورا فقط عده‌ای از خواص ماندند. فاذا محصولاً بالبلاء قلّ الدیانون؛ صلوات الله علیک یا ابا عبدالله...

خطبه امام حسین علیه السلام برای همه زمان ها

الان و زمان ما هم همینطور است. این سخن و خطبه امام حسین (علیه السلام) مخصوص زمان خاصی نیست. برای دیروز هم بود. برای امروز و فردا نیز هست. بلی، بین این زمان و زمان سیدالشهدا (علیه السلام) فرقی هم هست و آن این است که در دنیای امروز حریت و آزادی هست و انسانها می‌توانند هر مطلبی را بنویسند و مطرح کنند و با امکانات و وسائلی که در اختیار دارند آن را به جهانیان برسانند.

کیست که بتواند در این امتحان نمره قبولی بگیرد؟! این امر مهم یک تصمیم و اراده قوی و محکم می‌خواهد و آن نیز بدون توکل به خدا و توسل به اهل بیت (علیهم السلام) میسر نیست.

توکل و توسل دو اصل مهم

باید از خدای متعال بخواهیم و بر او توکل کنیم و به رسول خدا و اهل بیت عصمت و طهارت (علیهم السلام) التماس نموده و توسلات عدیده داشته باشیم تا ما را در این راه موفق فرموده و مورد شفاعت‌شان در دنیا و آخرت قرار بگیریم.

ماه محرم و صفر نیز در پیش است. روز پس از روز و شب بعد از شب که سپری می‌گردد محرم و صفر می‌آید و سپس این دو ماه می‌رود و به پایان نیز می‌رسد. لذا باید همه دست به دست هم داده و تصمیم جدی بگیریم، تا خدای متعال و آل الله ما را در پناه خود قرار دهند.

دینداری سخت است

راه فرار نیست، باید مواظب و مراقب بود.

این کشورهای اسلامی که در عصر ما هستند، در گذشته تمامی آنها تحت دیکتاتوری بنی‌امیه و بنی‌عباس و بنی‌عثمان بودند و این طور نبود که اگر شخصی در یکی از کشورهای اسلامی آزارش دادند بتواند از آنجا فرار کند و به کشور اسلامی دیگری پناه ببرد. خیر همه کشورهای اسلامی آن زمان تحت اختیارشان بود.

جناب عطیه از علما و مفسران آن زمان بود، او توفیق همراهی با جابر در زیارت اربعین سیدالشهدا (علیه السلام) در کربلای معلی را نیز داشت او از جمله افرادی بود که تحت شکنجه‌های مختلف حکومت بنی‌امیه قرار گرفت.

زمانی که عطیه در کوفه زندگی می‌کرد چند جمله از فرمایشات امیرمؤمنان حضرت علی (علیه السلام) را برای مردم نقل کرد، و منافقان این مطلب را به جلاد عصر خود حجاج ثقفی، گزارش نمودند و حجاج دستور داد او را دستگیر کنند. ابن‌عباس و جابر راه را برایش هموار و او را از کوفه فراری دادند و از آن دیار رفت. پس از چند سال او را در فارس دستگیر کردند، محاسنش را کردند و چهار صد ضربه شلاق به او زدند.

آری متدینین کم بودند. «قُلِّ الدِّیَانُون» همانطور که در روز عاشورا نیز متدینین و دینداران کم بودند.

دقت کنید. اگر کوه طلا یا حکومت‌های دنیا را به انسان بدهند ارزشی ندارد چه برسد به متاع قلیل دنیوی که ارزش و بهایی ندارد. روز دوم محرم الحرام سالگرد سخنرانی امام حسین (علیه السلام) و بیان این خطبه هست. بیاییم در این خطبه دقت کرده و بررسی کنیم.

تذکر و یاد اوری

دو مطلب خدمتتان به عنوان توصیه و سفارش عرض می‌کنم: اول اینکه در ماه محرم و صفر نسبت به خود و دیگران چه باید بکنیم؟ اما نسبت به خودمان پس همان چیزی که همه خوب می‌دانیم که اهل بیت (علیهم السلام) ملاک، معیار و میزان خشنودی خدای متعال هستند و لذا باید آن بزرگواران را سرمشق قول و فکر و تقریر خود قرار دهیم.

که «المتقدم لهم مارق، والمتأخر عنهم زاهق، واللازم لهم لاحق».

پس سعی کنیم نیت، عمل، قول و هر آنچه که آموختیم را با اهل بیت (علیهم السلام) تطبیق دهیم و نه تندتر حرکت کنیم و نه کندتر. بنابراین، تا آن جا که از عهده ما بر می آید باید خود را با اخلاق و سیره اهل بیت (علیهم السلام) همسو کنیم تا به سر منزل مقصود مورد رضای خدای متّان برسیم، چراکه به همین دلیل امام زمان (علیه السلام) در توقیع شریف خود خطاب به شیخ مفید (رحمه الله) فرمودند: «الناصر للحق، والداعي إليه؛ یاری گر حق و دعوت کننده به آن».

شعائر الهی

قرآن کریم بُدنه (شتر قربانی در حج) را از شعائر الهی خوانده است و می فرماید: «وَالْبُدْنَ جَعَلْنَاهَا لَكُم مِّنْ شَعَائِرِ اللَّهِ^۱؛ و شتران فربه را (در مناسک حج) برای شما از شعائر الهی قرار دادیم» از نظر فقهی اگر - مثلاً - طواف عمداً ترک شود حج باطل است، اما اگر قربانی عمداً ترک شود حج باطل نیست، بلکه یک مديونیت است که بر ذمه حاجی می ماند.

۱. سوره ی حج، آیه ی ۳۶.

دیگر اجزای حج نیز شعائر الهی است، ولی می بینیم قرآن کریم قربانی و سعی بین صفا و مروه را از شعائر الهی خوانده است در حالی که اهمیت این موارد از برخی موارد دیگر کمتر است. معلوم باشد که شتر، یا دیگر دامها و همچنین زمین یا دیگر خاکها به ذات خود ارزش ندارند، اما جهت اینکه خدای متعال فرمان داده که دامی در مناسبتی قربانی شود یا در جایی مانند صفا و مروه سعی صورت گیرد، از شعائر خدا می شود و به جهت اینکه اینها صدق عرفی پیدا می کنند اگر قرآن کریم هم نمی فرمود می بایست آن را از شعائر خدا دانست، چراکه کبرایش در قرآن کریم آمده است، آن جا که می فرماید: «ذَلِكَ وَمَنْ يُعِظْ شَعَائِرَ اللَّهِ فَإِنَّهَا مِن تَقْوَى الْقُلُوبِ^۱؛ این است [مناسک حج و فرائض خدا] و هر که شعائر خدا را بزرگ دارد در حقیقت، آن نشانه تقوی و پاکی دلهاست».

۱. سوره ی حج، آیه ی ۳۶.

شعائر حسینی در امتداد شعائر الهی

هرچه با حضرت سیدالشهدا (علیه السلام) ارتباط داشته و یا رابطه پیدا می‌کند نزد خدا کمتر از صفا و مروءه حج، شتر و دام قربانی که خدای متعال در قرآن کریم آن را از شعائر الهی معرفی فرموده نیست، به خصوص که خدای متعال آن حضرت را جهت شهادت مظلومانه خود در یاری دین خدا کرامت علاوه‌تری در بین دیگر امامان معصوم عنایت فرموده است، اضافه بر آنچه از معصومین (علیهم السلام) در این زمینه به ما رسیده است که فرمودند: تمام شعائر مقدس حسینی در امتداد شعائر الهی است.

انسان دانشمند و فقیه و حتی شخصی که اندکی در این زمینه دانش داشته باشد در این مطلب شک نخواهد کرد.

خدای متعال از ازل و پیش از آن که خلقی را بیافریند، بر پایه عرش خود نگاشت: «إِنَّ الْحَسِينَ مَصْبَاحَ الْهُدَى وَ سَفِينَةَ النِّجَاةِ؛ به یقین حسین چراغ هدایت و کشتی نجات است».

حال اگر فعلی حرام بدون آمدن دلیل خاص بر استثنای آن از حرمت مانند این که امور غنایی وارد دستگاه امام حسین (علیه السلام) شود،

این دیگر شعائر الهی نبوده و حرام است و استثنای پذیر نیست، اما اگر مقوله «وَلَا تُلْقُوا بِأَيْدِيكُمْ إِلَى التَّهْلُكَةِ»^۱ و خود را با دست خود به هلاکت نیندازید» که امر حرامی است در امر حج که واجب است صدق کند حج از وجوب خواهد افتاد و بنابر نظر برخی فقها اصلاً حجی که انسان را در معرض هلاکت قرار دهد باطل است. ولی همین حکم درباره دستگاه سیدالشهدا (علیه السلام) صورتی حلال پیدا می‌کند.

اهمیت زیارت امام حسین علیه السلام

منابع تاریخی و روایات شریفه فراوانی وجود دارد که رفتن به زیارت امام حسین (علیه السلام) در روزگاری مانند روزگار هارون، متوکل، حجاج و دیگر حاکمان جور امویان و عباسیان مصداق بارز القای نفس در تهلکه بوده است، ولی حضرات معصومین (علیهم السلام) در آن زمان نیز رفتن به زیارت امام حسین (علیه السلام) را تشویق می‌کردند.

۱. سوره ی بقره، آیه ی ۱۹۵.

زائران در آن روزگار دچار شکنجه می‌شدند و در زندان‌ها جان می‌سپردند، به دستور متوکل دست و پایشان قطع می‌شد، اما فرمان آن بود که تقیه نباشد و بی‌باک از این مجازات‌ها، زیارت امام حسین (علیه السلام) استمرار یابد.

ولی در تاریخ آمده است که منصور دوانیقی نابهنگام عید فطر اعلام کرد و می‌خواست بهانه‌ای برای به شهادت رساندن امام صادق (علیه السلام) داشته باشد، اما اینجا زیارت نبوده، مسأله روزه و حکم خدا بوده و حکم خدا با تقیه برداشته می‌شود، و لذا حضرت صادق (علیه السلام) نیز افطار کردند. وقتی از ایشان پرسیده شد: یابن رسول الله، آیا امروز عید است؟

حضرت فرمودند: خیر.

گفتند: پس چرا افطار کردید؟

حضرت اشاره به حکم تقیه نموده و فرمودند: یک روز از ماه رمضان [از سر اجبار و حفظ جان] افطار کنم، سپس قضای آن را بگیرم بهتر است از این که گردنم زده شود.

بنابراین واجبات شرعی مانند روزه و حج با وجود خطر و خوف ضرر و مصداق تقیه قرار گرفتن رفع می‌شود، اما زیارت امام حسین (علیه السلام) هرچند مصداق تقیه باشد باز هم تأکید بر آن وجود دارد و این اهمیت زیارت حضرت را می‌رساند و می‌توان گفت: در اهمیت زیارت امام حسین (علیه السلام) همین بس که در حاشیه علامه مجلسی و علامه امینی بر کامل الزیارات آمده است که اگر شخصی به زیارت امام حسین (علیه السلام) برود و یقین به کشته شدن داشته باشد، سفر او جایز است.

و در کتابی از آثار مرحوم شیخ خضر که صاحب فضل و شاگرد علامه بحرالعلوم بوده دیدم که به نقل از فقها آورده است که اگر زائر امام حسین (علیه السلام) یقین داشته باشد که سفر کربلا فی الفور باعث مرگش می‌شود، این سفر جایز است.

بلی، «لَا تَلْقُوا بِأَيْدِيكُمْ إِلَى التَّهْلُكَةِ» عام است و این سفر، خاص آن و استثنا شده است. پس اگر امری عرفاً جزء دستگاه حضرت سیدالشهداء بوده و مرتبط با امام حسین (علیه السلام) باشد، از شعائر حسینی و در امتداد شعائر الله خواهد بود و در این صورت اگر

می‌بینیم و یا می‌شنویم که از فقها دربارهٔ شعائر سؤال شده و یا می‌شود و پاسخ‌هایی مانند جایز است، مستحب است داده می‌شود، به اینگونه سؤال و جواب‌ها اصولاً نیاز نیست، زیرا اگر موضوع، عرفاً در امتداد شعائر الله شد، مستحب می‌شود.

هشدار!

در همه اعصار و علی‌الخصوص عصر ما شبهه افکنی‌ها بسیار زیاد شده و بر مؤمنین است که فریب افرادی که داعیه‌دار دین هستند و با زبان نرم درصدد منحرف کردن جامعه می‌شوند را نخورند. اگر تاریخ را بخوانید خواهید دید که خطبه‌های معاویه از نظر الفاظ و عبارات تفاوت زیادی با خطبه‌های امیر مؤمنان حضرت علی (علیه السلام) نداشت و جلاد عصر خود: حجاج ثقفی وقتی دربارهٔ تقوا سخن می‌گفت بنا به نقل تاریخ، خود می‌گریست و مردم را می‌گریاند. امروز دشمنان قسم خوردهٔ اهل بیت (علیهم السلام) به ویژه دشمنان امام حسین (علیه السلام) نیز با همان زبان و ابزار، اما پیشرفته‌تر به جنگ دستگاه سیدالشهدا (علیه السلام) برخاسته‌اند و به این بهانه که بنی‌امیه با امام

حسین (علیه السلام) جنگ نداشتند و تنها مختصر اختلافی در میان بود بدین ترتیب باورها را سست می‌کنند.

این در حالی است که امام حسین (علیه السلام) هنگام عزیمت به کربلا فرمودند: «وإنما خرجت لطلب الإصلاح في أمة جدي، أريد أن آمر بالمعروف، وأنهي عن المنكر، و أسير بسيرة جدي و أبي؛^۱ برای اصلاح امت جدم قیام نموده و می‌خواهم امر به معروف و نهی از منکر کنم و به سیرهٔ جدم و پدرم عمل نمایم».

عدالت گستری و حکومت بر اساس حکومت عدل رسول خدا (صلی الله علیه و آله) و امیرمؤمنان حضرت علی (علیه السلام) منظور امام حسین (علیه السلام) بود؛ همانی که معاویه و یزید دگرگونش کردند، ظلم، تجاوز و کشتار جایگزین آن ساختند. بنی‌عباس نیز راه اسلاف خود را پیمودند و البته افرادی در آن روزگار بودند و هستند که به ناحق آنان را بستایند.

۱. بحار الأنوار، علامه مجلسی، ج ۴۴، ص ۳۲۹.

نمونه و مثال

به عنوان نمونه و مثال، همین متملقان درباری، متوکل شراب خواره را «محيي السنة؛ احياگر سنت» خواندند؛ هموکه درباره‌اش گفته‌اند: چو او را کشتند هر قطعه از بدنش در ظرفی از شراب افتاد و در بی‌دینی و بی‌ادبی‌اش همین بس که به حجت خدا امام هادی (علیه السلام) شراب تعارف کرد، با همه اینها باز می‌بینیم که این‌عربی در فتوحات خود از متوکل با عنوان امیرالمؤمنین یاد می‌کند.

این امیرالمؤمنین دروغین در مراسم ختنه سوران پسرش معتز، سی و یک هزار (میلیون) درهم از بیت المال مسلمانان هزینه کرد! با این کارکرد سیاه، باز هم دیده می‌شود در شبکه‌های ماهواره‌ای دشمنان اهل بیت (علیهم السلام) متوکل را یک مرجع تقلید معرفی کرده - العیاذ بالله - احکام مسائل شرعی را از این شرابخوار نابکار نقل می‌کنند.

متأسفانه، در کتاب «البحر الزخار في مذاهب علماء الأنصار» چند صد فتوای متوکل در امور شرعی نقل شده است.

وظیفه علما و مبلغان دین

ما به عنوان روحانیون و تحصیل کردگان دانشگاه و مکتب امام صادق (علیه السلام) وظیفه داریم حقایق را برای همگان بازگویم و مردم را با وظایف‌شان آشنا کنیم و به این امر توجه دهیم که رسول خدا (صلی الله علیه و آله) همان گونه که درباره امیرمؤمنان حضرت علی (علیه السلام) دعا کرده، به درگاه خدا عرضه داشتند: «اللهم وال من والاه، وعاد من عاداه، وانصر من نصره واخذل من خذله؛ بار خدایا، آن که او را دوست بدارد دوست بدار، و آن که با وی دشمنی ورزد، دشمن بدار، و آن که یاریش کند یاری کن، و آن که تنهایش گذاشته، تنها رها کن» عین همین دعا را در حق امام حسین (علیه السلام) فرمودند.

مبادا احدی جزء خاذلان امام حسین (علیه السلام) باشد و - خدای ناکرده - به این دستگاه مقدس بی‌توجهی نماید، چه رسد به این که بر ضد این دستگاه کارشکنی کند.

محرم و صفر را مغتنم بشمارید

ماه محرم و صفر فرصت خوبی است برای هدایت وادادگان و بریدگان از این خاندان و رسوا کردن توطئه دشمنان اهل بیت (علیهم السلام) زیرا اگر آن گونه که باید، آموزه‌های اهل بیت (علیهم السلام) به همگان برسد، قطعاً شاهراه هدایت را پیش پای آنان قرار خواهد داد و البته در این میان مردم تا بوده و هستند بر دو دسته می‌باشند. بعضی راه زندگی جلودانه را بر می‌گزینند و غالب مردم با شناخت حق اینگونه هستند، و برخی راه هلاکت را.

امید این است که همگی از ناصران امام حسین (علیه السلام) و دیگر امامان از اهل بیت عصمت و طهارت (علیهم السلام) باشیم.

توفیق شما عزیزان خدمتگزار به اهل بیت، مکتب امام صادق (علیه السلام) و دستگاه حیات‌بخش و سعادت‌آفرین حضرت سیدالشهدا (علیه السلام) را از خدای متعال مسئلت دارم.

وصلی الله علی محمد وآله الطاهرين

معرفی اجمالی مؤسسه ی ام اییها

مؤسسه ی ام اییها (علیها السلام) که در کربلای معلی فعالیت دارد، از رهگذر چاپ کتاب های دینی - مذهبی و نشر سخنرانی های مذهبی، به ویژه آثار بزرگان از بیت معظم شیرازی، نشر فرهنگ و علوم رسول خدا (صلی الله علیه و آله) و خاندان پاکش را محور فعالیت های خود قرار داده است. این مؤسسه همچنین در حوزه ی امور خیریه و اجتماعی، مانند رسیدگی به مستمندان و بینوایان، برآوردن نیاز مردم سرپرستی ایتم و همکاری در امر ازدواج جوانان فعالیت دارد. به منظور کسب اطلاع درباره ی فعالیت های گوناگون این مؤسسه و همکاری با آن، به شرح زیر با مدیریت مؤسسه تماس حاصل شود:

تلفن: ۰۰۹۶۴۷۸۱۱۱۶۹۵۹۶ / ۰۰۹۶۴۷۷۰۲۷۸۷۷۸۳

پست الکترونیکی: Wazani_۷۶@hotmail.com